

Юлія Базя

РАНОК 24 - ГО

поезія

Київ

УДК 821.161
Б17

Базя Юлія
Б17 Ранок 24-го : поезія. Київ : Видавництво Ліра-К,
2022. 280 с.
ISBN 978-617-520-378-1

У поетичній збірці «Ранок 24-го» зібрані найкращі патріотичні вірші періоду повномасштабної російсько-української війни (зима-літо). У кожен вірш вкладено частину авторської душі, кожна поезія пройнята болем, надією, сподіваннями, вірою та незламністю у святу Перемогу. Ця збірка – поетична пам'ятка страшної війни, у якій є вірші-реквієми, вірші-послання, оди, гумористичні вірші та ті, які вселяють віру в переможне майбутнє.

УДК 821.161

ISBN 978-617-520-378-1

© Базя Ю., 2022

© Видавництво Ліра-К, 2022

КРІЗЬ МЕНЕ ПРОРОСТАЄ ЦЯ ВІЙНА

Крізь мене проростає ця війна,
Неначе облїтаючи мотуззям,
Її безмежна сила руйнівна
Щодня нашіптує: «До гіршого готуйся!»

Вона висмикує потроху мій баланс,
За день новий виклянчує по нерву,
А потім в профіль чи або ж анфас
Вишкірюється, наче справжнє стерво.

Своїми берцями стає поміж грудей,
І амплітудно, мов на струнах, грає.
Уже не вперше забирає свій трофей,
І боляче чи ні – на все це чхає.

Поміж людей збирає срібняки:
До тридцяти лишилось не багато.
З синдромом витягнутої давно руки
Щось клянчить, бо ж себе вважає братом.

Їй землі дай, моря, степи, луги,
Ту область, цей район, ось ці кордони,
Здається, що й народ весь до снаги,
Їй в світі цім не писані закони.

І з кожним днем зростає апетит,
Прожерла б кожного, без кісточки в горлянці,
Стоїть народ із сотнями трембіт,
Щоб відспівати й написати про це у глянці.

Колись закриє пащу пес війни
Свій хвіст підїжме в тихім скавулінні.
І побіжить до себе в бур'яни,
Лишившись для всіх нас лиш тільки тінню.

7 березня, 2022

А ВОНА ТАК ВЕСНУ ЧЕКАЛА

А вона так весну чекала,
Вже сховала товстезні светри,
Все зимове взуття перебрала,
Йшла до цілі своєї уперто.

У рудий знову пофарбувалась,
Манікюр, як годиться, зробила.
Та весни у житті не сталося –
Їй спалили ракетами крила.

І тепер вона не сміється,
Та й не носить плаття у квітах,
Одягнула одразу ж берці
І пішла свій край боронити.

Вдома туфлі стоять на підборах
І чекає помада в шухляді,
А вона копошиться в ресорах,
І вивчає структуру «Градів».

У окопах сидить постійно,
І жилет – тягарем на тіло,
Хоч і жінка, але надто сильна, –
Не говорить, що їй заболіло.

Її форма – костюм не класичний,
Її зачіска – хвіст у зав'язці.
Їжа там – не кафе столичне,
І життя – це вже точно не в казці.

Вона скоро вже буде вдома,
Одягне нарешті підбори.
Зробить каву і на балконі
Знов згадає, як зняти ресори.

7 березня, 2022

ПРИДБАЮ ДУШУ

У пошуковому рядку я напишу:
«Придбаю душу донора здорову».
Будь-скільки я за неї заплачу
Й візьму на себе тяганину паперову.

Ви головне продайте без рубців
З умовою, що крила будуть білі.
Вночі щоб не ввижались їй мерці,
І щоб вона літати гарно вміла.

Щоб молодістю дихала вона,
Мов кров із молоком, чи можна краще.
Була весела щоб, а не сумна,
Щоб вирватись могла зі звіра пащі.

Ви запитаєте, а де ж душа моя?
Невже лишу її напризволяще?
Перепочити дам їй трохи я –
В часи буремні їй стає все важче.

Вона заміну просить хоч на час,
Щоб сили накопичити й спочити,
А потім усміхнеться ще не раз
І буде радісно крізь неба синь летіти.

Повірте, не в чужій душі підвох,
Свою ніколи я не зможу розлюбити.
Як приживуться – хай живуть удвох,
З двома, я певна, також можна жити.

8 березня, 2022

КАЗКА ПРО ДВОХ ДЕБІЛІВ

Якось стрілись двоє друзів – Саня і Володя,
Думають про щось, планують, туди-сюди ходять.
Плани різні розробляють прокомуністичні,
Але щось вони виходять надто фантастичні.

Тут Володя каже Саші: «Треба нам єднатись!
Тільки клята Україна не хоче здаватись!»
«Ми розробимо план Бе, – каже Саша Вові,
– Нам підкоряться усі в Києві та Львові».

Вова, мов дитя, зрадів, плескає в долоні,
Уявляє, що він цар, що сидить на троні.
«Буде нашим ще й Херсон, Миколаїв, Харків –
Станемо «страной єдиной», ми всі того варті».

Розробив Володька план – армія рушає,
І на п'ятий день війни війська вже немає.
Вову страх страшний бере, всіх кляне і плаче,
Просить він про допомогу білоруську клячу.

Саня – друг-герой іде Вовчику в підмогу,
Тільки робить сам собі на той світ дорогу.
А Володька як злякався – та й у бункер миттю,
Але ще є про запас Янукович Вітя.

Та усе коту під хвіст – місія зірвалась,
І Володі Україна зовсім не дісталась.
Все зірвалося в обох – в Саші і у Вови,
Зруйнувалось вщент усе – знову до основи.

А із того світу десь матері ревіли:
«Пробачайте нас,
Пробачте,
в нас сини – дебіли!»

10 березня, 2022

Р. С. Дебіл (лат. debilis – німецький, кволий): людина із вродженою психічною неповноцінністю, розумовою відсталістю; недоумок.

МИ ПЕРЕМОЖЕМО

Ви – безхребетні діти сатани,
Ви – не народ, ви – стадо підневільне.
Ми пройдемо усі жахи війни,
Бо ми – не ви, бо українці – вільні.

Пройдуть роки. Нас знатиме весь світ,
А ви залишитесь в глухій середньовіччі.
Ми вас здолаємо, було і більше бід,
Та тільки вам дивитись дітям в вічі.

Таких, як ви, не треба нам ніде,
Живіть «щасливо» й мучіться довічно.
В історію вас впишуть, як народ,
Який себе «застрелив» сам трагічно.

Ми вас здолаєм. З подихом весни
Щасливо скажемо: «Нарешті Перемога!»
Та кожен з вас за всіх «дітей війни»
Хай буде проклятий від чорта і від Бога!

14 березня, 2022

КОЛИ ЗАКІНЧИТЬСЯ ВІЙНА?

– Коли закінчиться війна?
– Коли зацвітуть тюльпани,
Коли потечуть струмки,
Коли усміхнуться мами.

Війні прийде крах тоді,
Коли ми здолаємо вбивцю.
Як тільки-но зникне Росія,
Тоді і війна закінчиться.

Лишилося трохи зусиль,
Останні потуги – найважчі.
Ми зможемо, в нас є сили,
Ми віримо тільки в найкраще.

Ось-ось – і тюльпанів цвіт
Пошириться всім мирним світом,
Ми – нація. Ми єдині,
Ми маємо право на «жити».

Ще трохи – й скінчиться війна,
Весна принесе мир країні.
Загине «большая страна»,
Бо ж слава – лише Україні!

15 березня, 2022

РОДИЧАМ

Привіт, мій російський родич,
Ми вже не брати з тобою.
Життя ти розбив наше навпіл,
Узявши у руки зброю.

Ну як ти, мій псевдородич?
У тебе життя прекрасне?
Не хочеш спитати, як ми?
Хоча тут і так все ясно.

Пробач, мій нещасний родич,
Але вам спасіння не буде.
Ми зовсім з тобою різні:
Ви – вбивці, а ми – просто люди.

Бувай, мій далекий родич,
Не стрінемося ми з тобою.
Ти знищив усе найдорожче,
Прийшовши до нас з війною.

17 березня, 2022

МАМО...

Мамо... У мене все тихо,
Я птахом злетів у хмари.
Тебе захищав від лиха,
Та лихо мене здолало.

Мамо... Мені тут спокійно,
Господь мене тут обіймає.
Ти зможеш без мене, ти сильна,
Пробач, що мене немає.

Мамо... Я завжди з тобою,
Твій сон берегтиму щоночі,
Для тебе я буду стіною,
Читатиму потай «Отче».

Мамо... Не плач, не треба –
Крізь зливу прорветься сонце.
Ти знай, що у тебе на небі
Є янголи-охоронці.

Мамо... Почуй мене, мамо,
Як тільки війни не буде,
Я з неба спущуся туманом
Й тобі припаду на груди.

21 березня, 2022

ЧУЄШ, МАМ?

Заспіваю тобі колискову,
Як колись ти співала мені,
Ну а потім здіймусь в небо знову,
Щоб з'явитись тобі уві сні.

Я навшпиньки пройдуся по кімнаті,
Пошукаю ведмедя свого.
Чом не можу тебе обійняти?
Мам, скажи мені, ну чого?

Я так хочу тебе обійняти,
Пам'ятаєш, як ми жили?
Ти, наш кіт неслухняний і тато –
Ми такі щасливі були.

Ми лежали з тобою у ліжку,
Ти торкалась волосся мого.
Мам, чи можна до тебе на «трішки»?
Почекай, я спитаю Його.

Він сказав, що мені не можна,
Небезпека повсюди у вас.
Він говорить, що знизу тривожно,
Нелегкий на землі зараз час.

Мам, не знаю, чому так сталося,
Я десь тут, ви – далеко там.
Я спуститись до вас намагаюсь,
Не виходить! Ти чуєш, мам?

Я ще спробую. Може, вийде,
Просто ти в мої сили вір.
Мам, ще трохи – і сонце зійде,
І ви з татом побачите мир.

Я, напевно, не повернуся,
Так судилось мені і вам.
Та за вас я дуже боюся.
Бережіть себе... Чуєш, мам?

21 березня, 2022

Я БІЛЯ ТЕБЕ

А ти живи! Ти чуєш, не здавайся!
Не віддавай наверх своїх дітей.
Крізь терни й біль відчуєш знову щастя,
Побачиш сльози радості людей.

Ти тільки дихай! Стій ногами твердо,
Вчепися пазурами у серце ворогам.
Не будь покірною, іди вперед уперто
І не вклоняйся путінським богам.

Ти тільки вір! Нас ворог не здолає,
У тебе, знай, надійний дуже тил.
Любов до тебе меж своїх не має,
Не знайдеться в житті таких мірил.

Ти будеш жити і пишатись нами,
Своїми дітьми, та не в цьому суть.
Я із тобою, Україно-мамо,
Я біля тебе, я лишаюсь тут.

21 березня, 2022

ПРИСЛУХАЙСЯ

Прислухайся... Чуєш, надворі так тихо,
Не чутно уже канонад.
Поглянь: прилетіли лелеки на стріху,
Зацвів яблуневий сад.

Прислухайся... Чуєш, далеко в діброві
Виспівують милі птахи.
Всі люди, поглянь, усміхаються знову,
В садочок ідуть дітлахи.

Прислухайся... Вже літаки не літають,
Не чути сигналів тривоги.
Ракети людей більше не убивають –
Мабуть, допоміг нам Бог.

Прислухайся... Крику душі вже не чути,
Та й біль вже не рветься з грудей.
Поглянь: навкруги зажили знову люди,
Поглянь на щасливих дітей.

Не чую! Не бачу! Розплющила очі –
Немає кінця війні.
Я Бога прошу: зроби сон мій пророчим.
Ти чуєш мене чи ні?

22 березня, 2022